

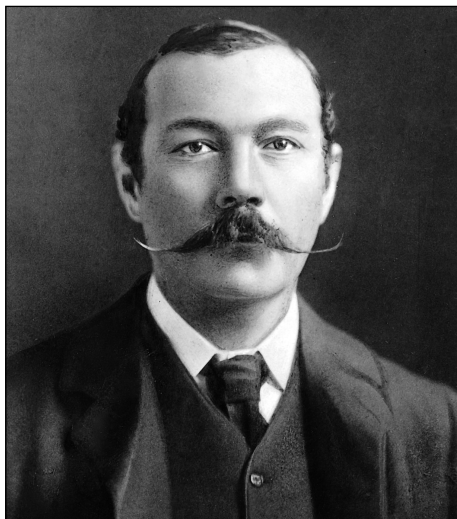
**SIR ARTHUR CONAN
DOYLE
TAJEMSTVÍ A ZÁHADY**

LEDA
2020

OBSAH

PŘEDMLUVA	7
Snědá ruka	13
Kapitán <i>Polární hvězdy</i>	37
<i>De profundis</i>	72
Záhada údolí Sasassa	87
Exponát č. 249	105
Jak se to stalo	153
Nové pohřebiště	159
Náprsník židovského kněze	180
Děs z jeskyně rudného květu	209
Hra s ohněm	236
Stříbrné zrcadlo	256
Thovtův prsten	271
Kožený trychtýř	296
Strašidlo pro Goresthorpe Grange	314
Parazit	340
Ediční poznámka	406

PŘEDMLUVA

ARTHUR CONAN DOYLE ZNÁMÝ I NEZNÁMÝ

Britský spisovatel a publicista **sir Arthur Conan Doyle (1859–1930)** byl mužem mnoha talentů, renesanční osobností obdařenou charismatem a povahou vskutku dobrodružnou. Původně vystudoval medicínu, ale záhy – údajně pro nedostatek pacientů ve své soukromé praxi – se začal věnovat spisovatelství. Angažoval se v politice a v budování spravedlivé občanské společnosti: kandidoval do parlamentu, zasazoval se o dodržování lidských práv,

hájil zájmy své vlasti ve válečných konfliktech i zájmy nespravedlivě stíhaných jednotlivců. Během búrské války působil jako zpravodaj a za tyto zásluhy byl povýšen do šlechtického stavu. Jasnozřivě varoval před hrůzami letecké a ponorkové války, horlivě propagoval stavbu tunelu pod Lamanšským kanálem a zasadil se o vylepšení výstroje britské armády. Věnoval se též sportu, byl například jedním z vůbec prvních řidičů automobilu ve Velké Británii. V rámci duchovního hledačství se stal propagátorem spiritismu, o němž přednášel a publikoval, a třicet let se aktivně účastnil britského spiritistického hnutí. Další podrobnosti z Doyleova fascinujícího života se můžete dočíst v jeho autobiografii *Memories and Adventures (Vzpomínky a dobrodružství)*.

Coby spisovatel byl A. C. Doyle nadmíru pilný a plodný: celkem vytvořil přes tři stovky beletristických děl (včetně 24 románů) mnoha žánrů, jako jsou historie, dobrodružná a vědeckofantastická literatura, detektivky, dramata atd., a více než 1200 prací dalších, k nimž patří eseje, básně, pamflety, novinové články, dopisy určené k uveřejnění v tisku, interview, přednášky aj., týkající se všech výše uvedených témat. Mimo jiné napsal monumentální šestisvazkové dějiny 1. světové války. (Podrobný seznam jeho děl najdete na znamenitých webových stránkách www.arthur-conan-doyle.com).

Dnes však na A. C. Doylea vzpomínáme především jako na tvůrce světoznámé postavy detektiva Sherlocka Holmese, což by jeho samotného sotva potěšilo. Tohoto

literárního hrdinu přivedl na svět roku 1887 (v románu *Studie v šarlatové*) a už v listopadu 1891, uprostřed úspěšné povídkové série, píše své matce: „Mám v plánu Holmese při šestém dobrodružství zamordovat. Brání mi přemýšlet o lepších věcech.“ Ve svých pamětech vyjadřuje obavu z toho, že si ho čtenáři „beze zbytku ztotožní s tím, co on považuje za nižší sféru literárního úspěchu“.

Zamýšlenou literární vraždu Doyle spáchá koncem roku 1892 (povídka *Poslední případ*), ale v románu *Pes baskevillský* (1901–1902 na pokračování v časopisu *Strand*) Holmese čtenářům „v retrospektivě“ opět připomene. Regulérního vzkříšení se ovšem proslulý detektiv dočká až v září 1903, kdy už Doyle nedokáže odolávat tlaku veřejnosti ani finanční nabídce svého amerického vydavatele a napíše *Prázdný dům*. Do března 1927 pak vzniká dalších třicet tři nových povídek, kde se Holmes prezentuje ve vrcholné formě. Takzvaný holmesovský kánon, tedy kompletní soubor prací o této imaginární postavě, čítá celkem čtyři romány a padesát šest povídek a Doyle jeho prostřednictvím zásadně ovlivnil podobu detektivního žánru.

Sherlock Holmes se v našich zemích těšil značné popularity už od 20. let minulého století, kdy se začaly objevovat první české překlady. Tyto knihy jsou dnes prakticky nedostupné už proto, že se jejich nekvalitní papír prostě rozpadl. A to už nemluvíme o úrovni tehdejších překladů, často zkomolených a krácených, a ledabyly odváděné redakční práce. Jak napsal Jan Zábřana v ediční poznámce

k soubornému vydání holmesovských příběhů (Mladá fronta, 1971–1975), „teprve po druhé světové válce František Gel svým novým překladem *Psa baskervillského* dokázal, že i autor SH měl styl, nikoli tuctový, ale harmonický, dobově racionální a – pro nás dnes – starosvětsky rozmarný“. Zmíněné pětidílné souborné vydání předložilo českým čtenářům hodnotné moderní překlady F. Gela, V. Henzla, F. Jungwirtha, E. Kondrysové, Z. Wolfové a J. Zábrany.

V Holmesově stínu jako by stále zůstávaly povídky z jiných tematických okruhů. V Čechách po nich nakladatelé sáhli jen občas a zpravidla je jednotlivě zařadili do povídkových sbírek věnovaných určitému tématu, například duchům a tajemným úkazům. Výjimku tvoří povídkový cyklus *Dobrodružství brigádyra Gérarda* (Toužimský a Moravec, 2009) a ucelený vydavatelský počín nakladatelství Eminent, jež mezi léty 2007 a 2013 s úspěchem uvedlo na knižní trh šestidílnou sérii příběhů v novém překladu V. Kláskové, řazených podle témat, která schválil sám autor. Cituji nyní z předmluvy, kterou k soubornému vydání svých povídek v roce 1926 napsal: „Tyto povídky už vyšly v šesti zvláštních svazcích, podle nichž jsou zhruba rozděleny na základní okruhy, související s mořem, se sportem a válkou, s nadpřirozenými jevy, s medicínou a s historií. Občas se mě lidé ptají, které z těchto velice pestrých témat a stylů mám zvlášť v oblibě. Odpověď zní, že se zajímám o mnoho aspektů života a snažím se psát jen o těch, které mě opravdu přitahují, ale kdyby bylo třeba některý upřednostnit a kdyby měly být zničeny všechny

moje práce kromě těch nejoblíbenějších, jež bych směl zachránit, moje volba by určitě padla na krátké historické obrazy, které spadají do oddílu Z dávných dob.“ U člověka, který tvořil spisy mnohdy dost objemné, by nás tento názor mohl do jisté míry překvapit, ale v zásadě jen podtrhává košatost a mnohotvarost autorovy osobnosti.

Rozhodli jsme se vzdát A. C. Doyleovi hold tím, že do edice Démanty literatury nakladatelství Leda zařadíme jeho neholmesovské povídky. Před historickými drobnokresbami, které měl v oblibě on sám, jsme však v prvním svazku dali přednost krátkým prózám s tajemstvím. Dvě z nich vycházejí v českém překladu poprvé: *Záhada údolí Sasassa* a *Strašidlo pro Goresthorpe Grange*. První jmenovaná je vůbec první prózou, kterou kdy autor ve svých dvaceti letech publikoval, a to původně anonymně v časopisu *Chambers's Journal* (1879); druhá, jež za jeho života nikdy nevyšla (vznikla asi v roce 1877, ale rukopis byl nalezen až po více než sto dvaceti letech), zase dokládá autorův vytříbený smysl pro humor, který jeho texty obvykle jen lehce podbarvuje – někdy tak lehce, že je téměř nepostřehnutelný a v překladu se bohužel ztrácí. Svazek uzavíráme novelou *Parazit*, která reflektuje autorův celoživotní zájem o paranormální bádání.

Druhý svazek ponese výmluvný název *Dobrodružství na moři i na souši* a třetí se bude jmenovat *Doktoři a další vědci*. Doyleovskou sérii pak uzavřeme novým překladem slavného *Psa baskervillského*, který vyjde jako fotofaksimile prvního vydání s dobovými ilustracemi.

Nechme se tedy okouzlit fantazií a vypravěčským mistrovstvím Arthura Conana Doylea stejně jako generace čtenářů před námi – touha po poznání a po lepším světě, která z jeho díla vyzařuje, nebude do starého železa patřit nikdy.

VĚRA KLÁSKOVÁ

SNĚDÁ RUKA

Kdekdo ví, že mě můj strýc sir Dominick Holden, známý chirurg z Indie, učinil svým dědicem a že jsem se po jeho skonu během hodiny proměnil z těžce pracujícího doktora, který má hluboko do kapsy, v zámožného majitele realit. Mnozí mají rovněž povědomost o tom, že mezi zmíněným dědictvím a mnou stálo ještě přinejmenším pět jiných osob, a tohle rozhodnutí sira Dominicka tudíž považují za čirou svévoli a prapodivný vrtoch. Všechny pochybovače však můžu ubezpečit, že v tomto ohledu jsou zcela na omylu: kromě toho, že sira Dominicka během posledních let jeho života doopravdy poznala jediná osoba a tou jsem byl já, existovaly velice pádné důvody, proč by mi měl prokázat svou dobrou vůli. A třebaže to zde vlastně tvrdím já sám, žádný člověk nikdy neudělal pro druhého víc, než jsem pro svého strýčka z Indie vykonal já. Nemůžu očekávat, že bude mému příběhu příkládána víra, ale v každém případě se jedná o historii natolik výjimečnou, že kdybych ji nyní nezapsal, měl bych pocit,

že jsem nedostal svým povinností. Takže zde ji máte, a budete-li jí věřit či nikoliv, ponechávám čistě na vás.

Sir Dominick Holden, člen chirurgické komory, komandér Nejvznešenějšího řádu Indické hvězdy, a sám ani nevím, co ještě, patřil ve své době k nejvýznačnějším chirurgům Indie. Původně sloužil v armádě, ale posléze odešel v Bombaji do civilu a otevřel si tam soukromou praxi, přičemž zajížděl do všech oblastí Indie coby konzultant. Jeho jméno je nejčastěji vzpomínáno v souvislosti s Orientální nemocnicí, kterou založil a podporoval. Nicméně nadešel čas, kdy jeho železná tělesná konstituce začala vykazovat známky dlouhotrvajícího přepínání, je muž se vystavoval, a tamější lékařské bratrstvo (nelze říci, že by v tom nehrály roli jisté osobní zájmy) mu jednohlasně doporučilo návrat do Anglie. Snažil se vytrvat tak dlouho, jak jen to šlo, ale nakonec se u něho rozvinuly nervové příznaky dosti výrazného charakteru, pročež se vrátil do svého rodného hrabství Wiltshire jako zlomený muž. Zakoupil rozsáhlé panství s prastarým šlechtickým sídlem, jež se prostíralo na okraji salisburské pláně, a podzim života zasvětil studiu komparativní patologie, tedy oboru, který po celý život pěstoval coby koníčka a ve kterém byl považován na odborníka na slovo vzatého.

Jak si můžete snadno domyslet, návrat tohoto bohatého a bezdětného strýce do Anglie vyvolal v naší rodině značný rozruch. Ačkoliv jeho pohostinnost měla své meze, prokázal, že mu není cizí smysl pro povinnost vůči příbuzenstvu, a všichni popořadě jsme obdrželi pozvání,

abychom ho navštívili. Podle líčení mých bratranců a sestřenic se jednalo o vcelku záduščí záležitost, takže když nakonec přišel dopis s výzvou, abych se na Rodenhurstu objevil i já, uvítal jsem ho s pocity poněkud smíšenými. Z pozvání byla tak úzkostlivě vyloučena moje manželka, že jsem ho v prvním popudu málem odmítl, ale bylo nutno brát ohled na zájmy dětí, a proto jsem se s ženiným souhlasem jednoho říjnového odpoledne vydal na návštěvu do Wiltshiru, a ani ve snu by mě přitom nebylo napadlo, jaké důsledky bude tato návštěva mít.

Strýčkovo panství se rozkládalo na místě, kde se orná půda plání začíná vzpínat k obloze v podobě okrouhlých křídových vrchů, jež jsou pro tento kraj příznačné. Když jsem v dohasínajícím světle podzimního dne jel z dintonského nádraží, malebný ráz této scenérie mě uchvátil. Ta hrstka roztroušených zemědělských usedlostí byla natolik zatlačena do pozadí olbřímím svědectvím o prehistorickém životě, že přítomnost budila dojem pouhého snu, zatímco vtíravou, suverénní realitou se stala minulost. Silnice se klikatila přes údolí, která vznikla mezi řetězci travnatých kopců, jejichž vrcholky byly ztvarovány a seřezány do podoby těch nejdůmyslnějších pevností – některé byly kulaté, jiné dohranata, ale všechny byly tak mocné, že dokázaly odolávat větrům a deštům mnoha staletí. Někteří je nazývají římskými, kdežto jiní je připisují Britům, ale jejich skutečný původ vlastně nebyl nikdy tak docela objasněn a neví se ani, proč byl právě tenhle kus země tak hustě proškopován opevněními. Na

podlouhlých, hladkých, olivově zbarvených svazích se tu a tam tyčí malé okrouhlé náhrobky a mohyly. Pod nimi odpočívá popel plemene, jež kopalo přehluboko do nitra vrchů, ale jejich hroby nám nesdělují nic víc, než že ta nádoba plná prachu bývala člověkem, který se kdysi ve slunečním žáru dřel do úmoru.

A takovouto divokou krajinou jsem tedy přicestoval k Rodenhurstu, sídlu svého strýce, a shledal jsem, že dům věrně odpovídá rázu okolí. Vjezd na zanedbanou příjezdovou cestu střežily dva polámané sloupy, notně poznamenané vlivy počasí, z nichž každý byl korunován poničeným heraldickým znakem. Mezi jilmy lemujícími cestu se proháněl studený vítr a ve vzduchu vířila spousta opadaného listí. Pod ponurým baldachýnem stromů na vzdáleném konci cesty vytrvale plála žlutavou září jediná lucerna. V kalném polosvětle blížící se noci jsem spatřil dlouhou nízkou budovu, která se rozkládala do dvou nepravidelných křídel s hlubokými okapy, příkrou mansardovou střechou a zdmi křížem kráž protkanými dřevěnými trámy podle tudorovské módy. V širokém okně s tabulkami zalitými do olova vesele poblíkávalo světlo. Tohle okno bylo nalevo ode dveří s nízkou verandou, jež, jak se ukázalo, označovaly vstup do strýcovy pracovny; právě tam mě totiž komorník zavedl, abych se se svým hostitelem seznámil.

Krčil se u krbu, neboť lezavý chlad anglické jeseně působil, že se zimomřivě trásl po celém těle. Lampu měl zhasnutou, takže jsem viděl, jak záře žhnoucích uhlíků dopadá na velikou drsnou tvář s orlím nosem, tvář,

kteřá byla od očí po bradu zbržděná hlubokými vráskami a rýhami – zlověštná to znamení skrytých sopečných ohňů. Když jsem vešel, můj hostitel s jakousi starosvět-skou zdvořilostí vyskočil od krbu a všele mě přivítal na Rodenhurstu. Protože sluha přinesl do místnosti lampu, zároveň jsem si uvědomil, že na mě zpoza huňatého obočí velmi kriticky hledí světlemodré oči, jako když za keřem vykukují dva zvědové, a že tenhle exotický strýček bedlivě zkoumá mou povahu s lehkostí cvičeného pozorovatele a protřelého světáka.

Co mě se týče, podíval jsem se na něj a hned vzápětí znovu, poněvadž jsem jaktěživ neviděl člověka, jehož zjev by více upoutával pozornost. Postavu měl vpravdě obrovitou, ale pohublý byl tak šokujícím způsobem, že mu kabát jen splihle visel na rozložitých kostnatých ramenou. Končetiny měl velikánské, ale přitom na kost vychrtlé a já nedokázal odtrhnout zrak od jeho sukovitých zápěstí a dlouhých pokroucených rukou. Za všech těch tělesných zvláštností však na něm byly nejpoutavější jeho oči – ty pronikavé světlemodré oči. Příčinou nebyla jen sama jejich barva ani houština chlupů, v níž číhaly: šlo spíše o výraz, který jsem z nich vyčetl. Protože vzhled a postoj toho muže byly pánovité, člověk by očekával, že v jeho očích spatří jistou aroganci, jež s nimi bude korespondovat, ale namísto toho jsem uviděl pohled svědčící o zastrašeném a porobeném duchu, ten kradmý, vyčkávavý pohled psa, jehož pán zrovna sejmul z hřebíku bič. Stačilo mi jedinkrát se do těch kritických, a přece žadonících očí podívat,

abych si vytvořil vlastní lékařskou diagnózu. Byl jsem přesvědčen, že trpí nějakou smrtelnou chorobou a že si bezprostřední blízkost smrti sám uvědomuje, a tudíž žije v hrůze z ní. K takovému úsudku jsem dospěl, a přestože další vývoj ukázal, že to byl úsudek nesprávný, zmiňuji se zde o něm proto, abyste si s jeho pomocí mohli lépe představit výraz, který jsem strýci vyčetl z očí.

Jak už jsem řekl, strýc mě přivítal s veškerou zdvořilostí a asi tak za hodinu jsem už seděl mezi ním a jeho manželkou u večeře. Na stůl přicházely zvláštní, pronikavě vonící lahůdky a za strýcovou židlí stál tajnůstkářský domorodý číšník s bystrými očima. Starý pár působil dojmem, že se přiblížil k oné tragické nápodobě soumraku života, kdy se manžel s manželkou, kteří ztratili všechny své blízké, ocitli tváří v tvář jeden druhému, a přesto jsou opět každý sám – práce je dokončena a konec se blíží milovými kroky. Ti, kdo do téhle fáze dospěli v lásce a něžnosti, ti, jimž se podařilo přeměnit svou zimu v mírné babí léto, vycházejí z téhle životní zkoušky jako vítězové. Lady Holdenová byla drobná čilá paní s vlídným zrakem a vždycky, když třeba jen letmo pohlédla na manžela, její výraz byl potvrzením jejího vztahu k němu. A třebaže jsem z jejich pohledů četl vzájemnou lásku, rozpoznával jsem v nich i sdílený děs: na její tváři jsem viděl jakýsi odraz toho plíživého strachu, který jsem zahlédl v jeho obličejí. Někdy rozprávěli radostně a jindy se smutkem, v jejich veselí však zazníval nucený tón a jejich žal byl velmi přirozený, což mi napovědělo, že vedle mě bijí hned dvě těžká srdce.

Zrovna jsme seděli u první skleničky vína a služebnictvo opustilo pokoj, když tu nabrala konverzace obrat, který na mého hostitele a hostitelku zapůsobil vskutku pozoruhodně. Už si ani nevybavím, jak jsme došli k nadpřirozeným jevům, ale skončilo to tím, že jsem dal najevo, že abnormalita v psychickém prožívání je téma, kterému podobně jako mnoho jiných neurologů věnuji značnou pozornost. Uzavřel jsem svou promluvu tím, že jsem vyprávěl o zážitcích, které mě potkaly, když jsem coby člen Společnosti pro psychický výzkum strávil spolu s dalšími dvěma členy komise noc ve strašidelném domě. Naše dobrodružství sice nebyla ani vzrušující, ani přesvědčivá, ale jak se zdálo, můj příběh přesto upoutal zájem posluchačů na nejvyšší míru. Naslouchali mi v dychtivém tichu a já jsem postřehl, že si vyměnili pohled plný porozumění, jehož význam mi unikal. Lady Holdenová se vzápětí zvedla a odešla z místnosti.

Sir Dominick ke mně přistrčil krabici s doutníky a chvíli jsme jen mlčky pokuřovali. Když jeho ohromná kostnatá ruka zvedala ke rtům oříznutý doutník, chvěla se a já jsem vycítil, že nervy toho člověka vibrují jako struny na houslích. Instinkt mi řekl, že se můj protějšek užuž chystá svěřit se mi s něčím důvěrným, a já se bál promluvit, abych ho neodradil. Nakonec se ke mně křečovitě otočil jako člověk, který právě odhodil poslední zábrany.

„Z toho mála, co jsem se o vás dozvěděl, doktore Hardacre,“ pronesl, „jsem usoudil, že jste právě ten člověk, se kterým jsem se toužil setkat.“

„To rád slyším, pane.“

„Připadá mi, že máte chladnou, neochvějnou mysl. Nepodezírejte mě prosím z touhy jakkoli vám zalichotit, protože situace je příliš vážná, než aby mi dovolovala uchylovat se k lacinému pokrytectví. Máte o těchto záležitostech jisté speciální vědomosti a je zřejmé, že na ně nazíráte z filozofického hlediska, což je zbavuje vší té vulgární hrůzy. Předpokládám, že vás nevyvádí z míry pohled na podivná zjevení, že?“

„Domnívám se, že ne, pane.“

„Možná vás dokonce zajímají, vidíte?“

„Velice.“

„Jakožto pozorovatel psychických jevů je nejspíš zkoumáte způsobem, jakým astronom bádá nad kometami, ne?“

„Přesně tak.“

Ztěžka si povzdechl.

„Věřte mi, doktore Hardacre, že byly doby, kdy jsem dokázal mluvit tak, jako mluvíte vy dnes. Míval jsem nervy, jež bývaly v Indii příslovečné. Neotřásla jimi dokonce ani vzpoura sipáhů. A přece nyní vidíte, co se ze mne stalo: snad ten největší strašpytel v celém hrabství Wiltshire. Nemluvte o tomhle tématu s moc velkou kuráží, jinak budete podroben stejně vleklé zkoušce jako já – zkoušce, která může skončit jedině v blázinci, nebo v hrobě.“

Trpělivě jsem čekal, až se sebere natolik, aby dokázal ve svěřování zajít ještě dále. Nemusím snad říkat, že mě tenhle úvod naplnil zájmem a očekáváním.

„Už několik let, doktore Hardacre,“ pokračoval, „mně a mé ženě ztrpčuje život příčina tak groteskní, že to hraničí se směšností. A přestože už jsme s ní důvěrně obeznámeni, nelze říci, že bychom ji díky tomu lépe snášeli – ba naopak: jak jde čas, moje nervy jsou v důsledku trvalého vyčerpání čím dál tím chatrnější. Pokud nemáte nějaké fyzické obavy, doktore Hardacre, nesmírně bych ocenil váš názor na tento jev, který nás tak trápí.“

„Ať už má můj názor jakoukoliv cenu, je vám plně k dispozici. Smím se zeptat, jaké povahy je onen jev?“

„Domnívám se, že váš osobní prožitek bude mít větší váhu, když nebudete zpraven předem, co asi můžete očekávat. Sám si jistě uvědomujete, jakými uštěpačnými poznámkami o nevědomém přemýšlení a subjektivních vjemech by vás počastoval skeptický vědátor pochybující o vašem tvrzení. I proti nim byste měl být dopředu obrněn.“

„Co mám tedy udělat?“

„Povím vám to. Mohl bych vás poprosit, abyste mě následoval?“ Odvedl mě z jídelny a pak jsme kráčeli dlouhou chodbou, dokud jsme nedošli ke dveřímna jejím konci. Za dveřmi byla veliká holá místnost zařízená jako laboratoř, plná různých vědeckých přístrojů a lahví. Podél jedné stěny byla police, na které stála dlouhá řada skleněných nádob s patologickými a anatomickými vzorky.

„Vidíte, že pořád ještě trochu fušuji do svých dávných výzkumů,“ řekl sir Dominick. „Tyhle nádoby jsou zbytky toho, co kdysi bývalo tou nejskvostnější ze sbírek, ale bohužel jsem o větší část exponátů přišel, když mi ve

dvaadevadesátém roce vyhořel dům v Bombaji. Byla to pro mě událost velice nešťastná, a to v mnoha ohledech. Vlastnil jsem ukázky řady vzácných jevů a moje sbírka slezinných deformací byla možná jediná svého druhu na světě. Tohle je všechno, co zbylo.“

Přelétl jsem nádoby pohledem a hned mi bylo jasné, že z hlediska patologie jsou doopravdy velice vzácné a mají značnou cenu: zduřelé orgány, proděravělé cysty, zkřivené kosti, odporní cizopasnici – ojedinělá přehlídka toho, co plodí Indie.

„Jak vidíte, zde je malá pohovka,“ řekl mi hostitel. „Zdaleka nemáme v úmyslu nabízet hostu tak ubohé pohostinství, ale protože události vzaly tento obrat, prokázal byste mi velkou laskavost, kdybyste se uvolil strávit noc v téhle místnosti. Naléhavě vás žádám, abyste mi dal bez meškání vědět, pokud by se vám můj návrh nějak přičil.“

„Ba naopak,“ řekl jsem, „je pro mě více než přijatelný.“

„Můj vlastní pokoj je druhý zleva, takže kdybyste pocítil, že potřebujete společnost, stačí zavolat a já bez meškání přispěchám.“

„Věřím, že nebudu nucen vás vyrušovat ze spaní.“

„Není pravděpodobné, že bych usnul. Spím dosti málo. Neváhejte a klidně mě zavolejte.“

A poté, co jsme se takhle domluvili, jsme se v salonu opět připojili k lady Holdenové a rozprávěli o méně závažných věcech.

Nezdráhám se říci, že vyhlídka na noční dobrodružství mně byla příjemná. Nechci předstírat, že bych byl